

Wat kan ik doen?

Een jaar geleden werd ik enthousiast over het principe van sociale gerechtigheid. In het boek *ruim baan voor gerechtigheid* (2012) beargumenteert Tim Keller dat gerechtigheid verder gaat dan het geven van geld vanuit je overvloed.

Als je mensen echt wilt helpen, zal dat een zekere mate van betrokkenheid vragen. Je zorgt er niet alleen voor dat iemand geld heeft om de dag door te komen, maar probeert diegene te helpen om zijn leven zodanig te veranderen dat hij zichzelf kan redden. Zoals Jakobus 1:27 zegt: *Voor God, de Vader, is alleen dit reine, zuivere godsdienst: wezen en weduwen bijstaan in hun nood, en je in acht nemen voor de wereld en onberispelijk blijven.* Dat vraagt om inzet en het geeft je in zekere mate de verplichting om jezelf op te offeren.

Als mensen zichzelf te kort doen, doordat ze niet hebben geleerd om zichzelf te redden, of als het ze gewoon niet lukt, kunnen wij zeggen dat het hun eigen verantwoordelijkheid en daarom hun eigen schuld is. Gerechtigheid vraagt echter om juist in deze situaties bijstand te verlenen, want juist in deze situatie is de hulp nodig. Als wij die hulp bieden, heeft deze persoon ineens wel perspectief in het leven. Het zal niet vanzelf gaan, maar het zal gaan.

Ondanks mijn enthousiasme vond ik het moeilijk hiermee aan de slag te gaan. Als student heb je een tijdelijke woning. Mensen structureel helpen zal lastig gaan, want over twee jaar ben ik weg. Ik heb weinig financiële middelen en het geld wat ik heb, leen ik van de overheid. Toch is dit geen reden om de hoop op te geven. Als grote veranderingen niet lukken, kan ik klein beginnen. Ik koos er bewust voor om beter op te letten tijdens mijn alledaagse bezigheden.

Als iemand iets laat vallen, kun je het oprapen. Als iemand iets vergeet, kun je hem daarop attent maken. Als je in de rij van de pinkassa staat en achter je zie je iemand die alvast zijn briefgeld uit de portemonnee haalt, kun je hem adviseren een andere kassa te nemen. Als je door een deur gaat, kun je hem iets langer vasthouden, zodat de volgende persoon er ook door kan.

Dit zijn zulke simpele kleinigheden, dat ze eigenlijk normaal zouden moeten zijn. Maar om dat normaal te vinden, moet je wel opletten. Op het moment dat ik hiermee begon, had ik niet echt het idee dat ik God aan het dienen was, al was dat wel mijn motivatie. Ik zal altijd te kort schieten als ik alles voor God wil doen. Dat komt doordat ik een mens ben. Daarom moet ik niet kijken naar wat ik niet kan, maar naar de kansen die er liggen. Als je oplet, zijn die er genoeg. De grote vraag is vooral: wil ik mijzelf opzij zetten voor de ander? Geloof me, het geeft een enorme voldoening als je dat doet. God heeft ons gemaakt om te dienen, dus daar halen we ons geluk uit.

Mijn leven lijkt soms net een achtbaan, waarin van alles gebeurt. Het zijn nog steeds kleine dingen die ik doe, maar zolang mensen ermee geholpen worden, doe ik het graag. Het is voor mij nauwelijks extra moeite en het maakt mij enorm blij om mensen te helpen. God dienen is altijd de moeite waard, zelfs als het veel van ons vraagt. Als het dan gemakkelijk is, laten we het dan zeker doen en genieten.